Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 16. Den 15. Maj. 1879. 28. Aargang.

Den niogfyrretyvende Aars-Konference i Jesu Christi Kirke af Sidste Dages Hellige,

afholdt i Tabernaklet i Saltsøstaden den 6te April og paafølgende Dage.

(Fra «Deseret News.»)

Første Dag.

Formdg. Kl. 10.

Nærværende vare: Af Apostlene: Præsident John Taylor som Præsiderende, Charles C. Rich, Lorenzo Snow, Erastus Snow, Franklin D. Richards, George Q. Cannon, Brigham Young, Joseph F. Smith og Albert Carrington. Af Raadgiverne til de Tolv: D. H. Wells. Præsiderende Patriark John Smith. Første Præsidenter over de Halvfjerds: Joseph Young, A. P. Rockwood, H. S. Eldredge og John Van Cott. Af Biskopperne: Præsiderende Biskop Edv. Hunter; Leonard W. Hardy og R. T. Burton, Raadgivere.

Konferencen blev kaldet til Orden af Præsident John Taylor.

Koret sang Salmen: «My soul is full of pease and love.»

Bøn af Ældste Erastus Snow.

Koret sang: «Sweet is the peace, the gospel brings.»

Præsident John Taylor sagde, at vi vare komne tilsammen i denne Konference for at forhandle de Ting, som maatte blive bragte for os, paa det at vort Hjerte maatte blive vendt mod Gud vor himmelske Fader og paa de Ting, timelige og aandelige, som Herren maatte finde Behag i at meddele os. Han haabede, at vi Alle, baade Talere og Tilhørere, vilde blive fyldte med den Hellige Aand, og føle os velsignede og lykkelige tilsammen, ligeledes at den dybeste Ro maatte herske og, dersom Børnene bleve urolige, at da Mødrene vilde søge at berolige dem eller fjerne dem. Han velsignede Forsamlingen og kaldte paa

Ældste Erastus Snow, som gav en interessant Fremstilling af Guds Værks Fremgang i de sidste Dage. Siden det guddommelige Værk Mormons Bog, som

indeholdt det evige Evangelium, blev aabenbaret, var nu henrundet 42 Aar. Han henviste til den 6. April 1830, Dagen paa hvilken Jesu Christi Kirke af Sidste Dages Hellige blev organiseret, og forklarede, at sex Medlemmer vare nødvendige til dens Indlemmelse under Statens Love. Han sporede den gradvise Fremskriden af Kirken siden den Tid særligt med Hensyn til den Orden, der findes i de to store Præstedømmer det aaronske og det melkisedekske, som Herren havde aabenbaret til sin Tjener, Profeten Joseph Smith, givende ham Linie paa Linie og Bud paa Bud, indtil alle de forskjellige Grader af Præstedømmet vare organiserede saaledes som de nu findes. Derefter gik han over til at omtale de forskjellige Kaldelser og Autoriteter i de respective Kvorum'er af Kirken, og til de Helliges Pligter mod disse Autoriteter, imod Gud og imod hverandre.

Ældste Charles C. Rich sagde, at vi vare komne tilsammen for at lære rette og sande Principer, vedrørende Liv og Ophøjelse; vi skulde ikke formode men vide Herrens Hensigter og Villie med os, og jo flere gode Principer vi lærte og bragte til Udførelse, desto større vilde vor Lyksalighed blive her og hisset. Det er et stort Privilegium at kunne møde tilsammen til Conference, og kunne blive underviste om den eneste Vej til Frelse. Naar vi forlade denne Verden kunne vi ikke tage Noget med som tilhører denne Jord, men enhver Ting som vi have lært, vedrørende Gud, kunne vi tage med os. Vi leve i Hjemsamlingens Tid; vi leve ogsaa i en Tid, da Læren om Frelse for de Døde, udgjør en Del af Guds Tjeneres Ansvar; men vi maa rense os for enhver daarlig Ting; i modsat Fald vil vor Ligegyldighed og Synd forstyrre vor Fred og berøve os vor fremtidige Lykke og Frelse. Han talte om det Vidnesbyrd, som Guds Hellige bleve i Besiddelse af overalt hvor de modtoge og adløde Evangeliets første Principer, og dette Vidnesbyrd var Grunden til, at de Hellige forlode deres Fødeland og samlede dem her i Bjergenes Dale. De Løfter, Gud har givet sine Børn, ere alle givne paa visse Betingelser, og saalænge som vi iagttage disse, vil han ogsaa opfylde sine Løfter til os.

Konferencen blev sluttet til Kl. 2 Emdg.

Koret sang: «Praise the Lord.»

Taksigelse af Ældste Dan. H. Wells.

Eftermiddag Kl. 2.

Det store Tabernakel var tæt fyldt, og mange Hundrede søgte forgjæves Plads.

Koret sang: «With all my powers of heart and tongue.«

Bøn af Ældste Brigham Young.

Koret sang: Again we meet around the board.«

Medens Nadveren blev uddelt, henvendte George Q. Cannon sig til Forsamlingen: Han talte om den fredelige og opmærksomme Aand, som havde beherskot Sindene ved at lytte til Guds Tjeneres Bemærkninger, og se en saa stor Forsamling af Gudsdyrkere. Dette Folk har store og herlige Udsigter for dem; deres Indflydelse i Verden er for Nærværende større og mere følt end nogensinde før. Vi have ikke arbejdet forgjæves; vi have ikke prædiket forgjæves; vi have ikke levet et Liv fuldt af Ædruelighed, Virksomhed, Sædelighed og Standhaftighed forgjæves. Den Iver og de Bestræbelser, som udfoldes af en Person eller Nation, kan ikke virke for nogen god Sag, uden at blive udlet som Fanatikere. Det var sandelig oplivende at eftertænke de store Gjerninger og de Offre, som vare bragte af saadanne In-

divider eller Nationer, som for Andre have været villige til at underkaste sig Spot, Had og Forfølgelse, saaledes som Tusinder af Sidste Dages Hellige have været underkastede. Følgerne vare glimrende, og deres Mission var af den største Betydning. Han talte om Vigtigheden af at opdrage Ungdommen i Zion, ikke alene i denne Verdens Kundskab, men ogsaa i Kundskaben om Gud. Er der et Onde i Verden, existerer der et falsk Princip eller Elendighed eller slet Regjering, er det de Sidste-Dages Helliges Pligt at rette disse Ting. Den første Ting imidlertid, er for os at rette Onder i vor egen Midte, men at opdrage et Samfund er et sent Arbejde, dog, det maa udføres. Han gik derefter over til at omtale de fordærvelige Følger som falske Traditioner i Henseende til Monogami førte med sig, og gjorde nogle fornuftige Bemærkninger over en Lov, som tillod Polygami, idet han betragtede Gjenstanden, ikke som „Mormon" eller som Medlem af Kongressen, men som Medlem af hele det store menneskelige Samfund. Han berørte de gamle Romeres og Grækeres afskyelige og lastfulde Gjerninger og henviste til de beskjæmmende Handlinger, som saadanne Love, der udgik fra dette Folk, spredte om sig. Han troede, at Gud i sin Visdom vilde rette de skrækkelige Laster, som existerede mellem Kjønnene. Det paahvilede os at forsvare vore forfatningsmæssige Principer mod den Fordærvelse og det Bedrageri, som saa frækt er tilstede, saavel blandt højere Embedsmænd som i alle Afdelinger af politiske Partier. Han berørte den daarlige Maade, hvorpaa Mange benytte deres Rigdom. Han forsvarede den constitutionelle Ret, at alle Folk bleve beskyttede i deres religiøse Overbevisning; thi saalænge Udøvelsen deraf ikke forstyrrede Andres Fred og Lykke, burde de have den fuldeste Frihed og Beskyttelse tildelt dem; og han havde besluttet at opløfte sin Røst og, saalangt som hans Indflydelse strakte, arbejde for denne constitutionelle Ret, og vilde ogsaa oplære og opdrage sine Børn i dette Princip.

Efter at have udtalt sig om de store saavel verdslige som religiøse Friheder som vort Lands Constitution indeholdt, raadede han de Hellige til at bortkaste alle smaalige Begreber og Traditioner og meddele Alle, fra hvilket Land de end maatte komme og hvilken Tro de end maatte have, den samme Beskyttelse og Frihed, som de selv gjorde Fordring paa.

Koret sang Hymnen: «Inflamatus».

Taksigelse af Præs. Joseph Young.

Anden Dag.

Den 7. April Formdg. Kl. 10.

Koret sang «The morning breaks, the shadows flee.»

Bøn af Ældste Lorenzo Snow.

Koret sang «Mortals awake, with angels join.»

Ældste George Q. Cannon oplæste Kirkens statistiske Rapport og derefter Regnskabet over frivillige Gaver til Templer, hvoraf fremgik, at der til Templet i Manti var indkommet ialt 137,723 Dollars. 79 Cents og til Templet i Logan 122,021 Dollars. 01 Cents.

Ældste Franklin D. Richards talte om de mange Velsignelser, vi have modtaget af Gud, vor himmelske Fader. Han var glad ved at kunne meddele, at en rosværdig Fremgang var bleven gjort af de Hellige i det sidste Aar, med Hensyn til Tiende og Tempel Offringer.

Ogsaa ved at etablere Hjemme-Industri, var man overalt i Territoriet traadt hjælpende til. Han gjorde ogsaa nogle Bemærkninger om Nogles Tilbøje-

lighed til at vende sig fra Guds Veje og nedsynke til Tvivl og Afgudsdyrkelse. Han talte dernæst om de Bestræbelser, der bleve gjorte for at drage de Helliges Børn bort, ved enhver Art af Tiltrækkelsesmidler. Han advarede de Hellige mod at bruge deres opsamlede Rigdom til at lede dem bort fra Gud og hans Veje, idet de gjorde deres Hjorder og Gaarde og andre verdslige Ting til deres Gud; men naar Gud velsignede os med denne Verdens Goder skulde vi ikke forglemme hvilke Pligter saadanne Velsignelser lagde paa os, men være villige til at bruge dem til Guds Hensigts Fremme her paa Jorden og altid være nidkjære i at gjøre det Gode.

Han nedbad Guds Fred og Velsignelse at være tilstede hos de Hellige.

Ældste George Q. Cannon oplæste Navnene paa de Missionairer, der vare kaldede, hvoriblandt til Skandinavien:

Niels Vilhelmsen, St Charles.
C. C. Asmussen, Salt Lake City.
Andrew Jensen, Pleasant Grove.

og til Storbritannien 41, til Schweitz og Tydskland 3, til Canada 2, til Manitoba og Island 2, til de forenede Stater og Sydstaterne 13.

Koret sang «Thine o Lord, is the greatness.»

Taksigelse af Ældste C. C. Rich.

Eftermiddag Kl 2.

Koret sang «What wondrous things we now behold.«

Bøn af Ældste Joseph E. Taylor.

Koret sang: «Praise the Lord, 'tis good to raise.»

Præsident John Taylor gjorde nogle faa Bemærkninger om den ved Orson Hydes Død, ledigblevne Plads blandt Apostlene, og sagde, at de Tolvs Kvorum i et Raad havde besluttet at foreslaa Konferencen, Moses Thatcher af Logan, til den ledigblevne Plads; hvorefter han enstemmig blev valgt.

Kirkens Autoriteter bleve derefter af Ældste George Q Cannon fremstillede til Opholdelse, som enstemmig vedtoges af Konferencen.

Ældste Lorenzo Snow sagde, at det var de Sidste Dages Helliges Privilegium, som mødte tilsammen ved en Lejlighed som denne, at modtage Instructioner fra den Almægtige, som vilde være til Gavn for dem gjennem hele Livet. Han anførte to Skriftsteder, hvori Gud forlanger af sit Folk at være fuldkommen ligesom han selv er fuldkommen; og for at kunne have Udsigt til de store Velsignelser, som Herren har lovet sine Børn, var det absolut nødvendigt for hans Hellige at opfylde de Fordringer Gud har forlangt af os. Han talte om Abraham der, paa Guds Befaling forlod sit Fædreland, hvilket gav ham Ret til Guds Velsignelser for hans Lydighed, som han ikke vilde have modtaget om han ikke havde adlydt Befalingen. Alle Sidste-Dages Hellige, som holde Guds Befalinger, kunne være fuldkomne i deres Virksomhed i Forhold til deres Evner. Fordi vi have Svagheder og Ufuldkommenheder skulle vi ikke blive modløse og ophøre at iagttage og udføre Himlens Befalinger. I hvilketsomhelst Princip vi opfylde ere vi fuldkomne forsaavidt som det vedkommer f. Ex. Overholdelsen af Visdomsordet, Tiende etc. Han anførte Fortællingen om Peter som for en lang Tid vandrede ret for Herren og derefter blev fristet til at fornægte sin Herre og Mester. Denne Synd bragte Peter til at ydmyge sig for Frelseren og bestræbe sig for i Fremtiden at vedligeholde en ren Samvittighed for Gud ved at gjøre Ret og holde hans Befalinger. Han anførte forskjellige Fortællinger om Guds Tjenere i gamle Dage som, skjøndt de vare fulde af Ufuldkom-

menheder, dog bestræbte sig for at raade Bod herpaa, ved alle de Midler som Gud deres himmelske Fader, havde sat til deres Raadighed. Han opfordrede derfor de Hellige til at være frimodige, uagtet deres mange Svagheder, og bestandig vedblive at bestræbe sig for at gjøre bedre i Fremtiden ved, først at søge at kjende Herrens Villie, og da at gjøre den og leve saaledes, at de kunne nyde den Hellige Aand og blive velsignede med Fred i Overflødighed.

Ældste Alb. Carrington gjorde nogle Bemærkninger om de Fattiges Emigration fra de gamle Lande og de Beløb, Emigrationsfonden endnu havde tilgode hos dem den havde hjulpen hjem gjennem et Antal af Aar. Hverken han eller John Taylor havde nogensinde havt til Hensigt at fortrykke de, som endnu skyldte til Fonden; men dersom kun en rimelig Del af deres Gjæld blev betalt, vilde enhver fattig Sidste-Dages Hellig kunne emigrere iaar. Han omtalte ikke denne Gjenstand for at bebrejde eller for at ville opfordre paa utilbørlig Maade til Betaling; men han vilde kun anskueliggjøre den overordentlige Nød, hvormed mange af Herrens Fattige kjæmpede i de gamle Lande; han gjorde dette for deres Skyld og haabede, at saa sandt som Skyldnerne vare i Stand til at betale, da at gjøre det saa tidligt som muligt, og for at gjøre Betalingen saa let som muligt, kunde de nu betale det i Arbejde, Kreaturer og Producter og i visse Terminer, Enhver efter sine Omstændigheder.

Han beklagede meget, at Nogle som vare frafaldne fra Troen havde efterladt deres Æresgjæld til Fonden, men en Æresgjæld vilde altid hænge over det Individs Hoved, indtil den var betalt, og til alle Saadanne vilde han sige, at han aldrig vilde gjøre noget Skridt for at tvinge dem til at betale, men vilde lade det hænge over deres Hoved som en uindfriet Fordring, og uagtet deres Pralen af frie og fremskridende „liberale" Principer, lagde de dog en slet Smag for Dagen ved at forkaste det, som reddede dem fra Elendighedens Afgrund i de gamle Lande. De kunde have blevet der til de vare saa gamle som Methusalem uden at have saa meget som deres eget Hus; medens de ved Emigrations-Fondens Hjælp, er kommen til et Land, hvor de have sikkret dem et sorgfrit Udkomme.

Ældste George Q. Cannon oplæste Navnene paa endel Missionærer.

Koret sang: «Sing unto the Lord.»

Taksigelse af Ældste Joseph F. Smith.

Tredie Dag,

Formiddag Kl. 10.

Koret sang: «From Greenland's icy mountains.»

Bøn af Præsident Joseph Young.

Koret sang: «With joy we own thy servants Lord.»

Ældste G. Q. Cannon oplæste Navnene paa en Del Missionærer.

Derefter blev oplæst en Beretning om den vedvarende Emigrationsfonds Virksomhed og Tilstand, tilligemed Tiendelisterne for alle Zions Staver, saavel i Penge, som i Producter. Disse Rapporter bleve enstemmig anerkjendte af Konferencen, og vare meget tilfredsstillende.

Ældste Brigham Young sagde, at Oplæsningen af disse Rapporter vel var noget ensformig; dog var den almindelige Interesse, som de Hellige lagde for Dagen overfor de respective Stavers Velfærd saaledes, at Oplæsningen af de statistiske og finantsielle Rapporter ved de fjerdingaarlige, halvaarige og helaarige

Konferencer, som holdes efter den ny Organisation, vare vel skikkede til at drage og forene Folket sammen. Han talte dernæst om den Mangfoldighed af videnskabelige Forsøg, som bleve gjorte i Henseende til Mekanik, Lov- og Statsvidenskab og den Nødvendighed og Rettighed til de mindre Erfarne til at lære fra og blive underviste af de mere Fremskredne og bedre Underrettede, og mente, at det samme burde være Tilfældet i aandelige Ting. Lederne af de Sidste-Dages Hellige vare erfarne Mænd i Ting henhørende til Guds Rige, og de mindre Dygtige og mindre Erfarne burde se op til dem og modtage Raad og Vejledning af dem. Paa den Maade var der ingen Tvang uden i den Ærbødighed, som Mænd af alle Stænder skyldte dem, som stode over dem i Kundskab. Han fremførte dette paa en kraftig Maade, og sluttede med at nedbede Guds Velsignelse over de Hellige, at de maatte lære Visdom og Lydighed.

Ældste Joseph F. Smith sagde, at han var bleven meget opbygget ved at lytte til, hvad der var bleven sagt i disse to Dage af Konferencen. Han talte om den Beredvillighed, hvormed de Sidste-Dages Hellige havde understøttet de Forslag, som vare blevne fremsatte af Kirkens Autoriterer. Ikke meget var bleven sagt under Konferencen om vore timelige Affairer, men mange interessante Ting vare fremkomne ved vor financielle Rapport. Det Værk som vi tjente var baade timeligt og aandeligt og disse to Ting vare saa tæt sammenblandede, at han aldrig har kunnet drage nogen Linie derimellem; men fra sine Erfaringer og Jagttagelser vidste han, at de timelige Pligter, som Guds Rige paalægger os, altid ere lyse og lette, naar de aandelige Pligter og Rettigheder vare iagttagne og nydte, og Guds Aand boede i vort Hjerte. Han opmuntrede de Hellige til at søge efter og nyde Herrens Aand, som i rigt Maal vilde gjøre dem skikkede til Opfyldelsen af deres Pligter, thi Gud forlanger ikke noget af sine Børn, som de ikke kunne opfylde.

Vi skulle være villige til at gjøre nogle Ofre for Menneskenes Børns Sjæls Frelse, og være rede hvad Time der bliver kaldt paa os at iagttage vore timelige Pligter saa vel som at gaa ud og prædike Evangeliet for Nationerne langt borte. Han bar Vidnesbyrd om den Omsorg og Omhyggelighed, som vor nuværende Leder af Kirken (Præs. John Taylor) med hans Brødre, de Tolv, lagde for Dagen i enhver Ting, som berørte de Helliges almindelige eller personlige Interesser.

Han gjorde nogle faa Bemærkninger om den vedvarende Emigrationsfonds Tilgodehavende. Mange Ældste vare nu ifærd med at gaa ud paa Mission for at prædike Evangeliet, og havde i mange Tilfælde efterladt store Familier her, som der kun tildels var sørget for. Deres Mangler skulde afhjælpes af dem, som forbleve hjemme saa at de ikke skulde lide Nød. Han formanede ogsaa til Opbyggelse af Templer, til Betaling af Tiender og Ofringer, Hjælp til de Fattige og Syge, Fremhjælpning af Hjemme-Industri, thi Zion vil aldrig blive uafhængig, førend vort Behov kan blive afhjulpet ved Arbejde af vore egne Hænder. Han anbefalede ogsaa at fremhjælpe Silkeavl, som dette Land og Klima er saa overordentlig gunstig for; og hvorved Børn kunde fordelagtigt blive beskjæftigede.

Han bad at Gud vilde velsigne de Hellige i alle deres Bestræbelser for at opbygge Zion.

Koret sang: »Resound his praise.«

Taksigelse af Ældste D. H. Wells.

Eftermiddag Kl. 2.

Koret sang: »All you that love Immanuel's name.«

Bøn af Erastus Snow.

Koret sang: »Glorious things of thee are spoken.«

Ældste George Q. Cannon oplæste Kirkens Forvalteres Rapport over Tienden og dens Anvendelse, som enstemmig blev anerkjendt.

Følgende Navne bleve derefter oplæste som Missionærer til Europa:

Henry Greensides, Salt Lake City og
George Smith Grant, „

Ældste Moses Thatcher priste Guds Storhed for de mange Velgjerninger, han havde bevist os i disse Bjergenes fredelige Dale. Overalt saa han Menneskets Værk og Forbedringer; men han følte Trang til at henvende sig til Landets Ungdom og erindre dem om, at omendskjønt Menneskets Værk syntes at være saa stort og forunderligt, maatte de dog se og erkjende at al Visdom kommer fra Gud, som har skabt de Materialier, af hvilke Menneskene danne deres Kunstværker, og lagde Æren i hans Haand vor de Ting, som ere fremkomne og opdagede ved Videnskabens Principer. Han gjorde nogle faa Bemærkninger om Tvivlens og Vantroens Aand, og advarede de Hellige mod den. Derefter bar han et kraftigt Vidnesbyrd om, at Joseph Smith, Brigham Young og Præsident John Taylor vare Guds inspirerede Tjenere til at lede Folket og føre dem frem paa Retfærdighedens Sti, og han havde af sin korte Erfaring lært, at den eneste sande Kilde til Lykke, er ved at holde Guds Befalinger.

Ældste George Q. Cannon sagde, at han følte sig kaldet til at gjøre nogle Bemærkninger i Henseende til vor elskede Præsident John Taylor. Det var vel kjendt blandt de Sidste-Dages Hellige, hvorledes hans Liv havde været anvendt i en Række af Aar, nemlig ved at arbejde paa Opbyggelsen af Zion, og ligeledes den simple Bolig, han havde beboet, siden han var bleven kaldet til at præsidere over Kirkens Affairer. Han følte, at det Hus han selv, under vor elskede og begrædte Præsident Brigham Youngs Ledelse havde bygget op, ikke var saaledes, at det vilde være passende at bebo det, medens Præsidenterne John Taylor, Woodruff, Pratt og Andre, som havde arbejdet længe i Herrens Vingaard, levede i meget tarvelige Boliger; og ved forskjellige Lejligheder havde han udtrykt sig for Præs. Young, at han ønskede at forlade det, men var altid bleven fraraadt det. Efter hans Død følte han sig befriet for enhver Forpligtelse i denne Henseende og siden den Tid havde han privat talt med Præs. Taylor om, at han burde forlade sin nuværende Bolig og bebo et Sted, der var mere passende i Forhold til hans Stilling som Kirkens Præsident. Gjenstanden var engang bleven forhandlet i Apostlenes Raad, men Pr. Taylors Følelser i denne Sag havde været saa beskedne, at den var bleven lagt tilside indtil nu; men nu følte han, at den ikke længere burde opsættes. Kirkens Præsident var ofte nødt til at modtage mange Visitter, og da Præsident Taylor ikke havde nogen privat Formue til sin Raadighed at kunne ophjælpe Manglen, vilde han fremstille følgende Forslag, som blev velvilligt optaget af de Tilstedeværende:

„At der af de Bygninger, der tilhøre Kirken, udvælges en til Bolig for Kirkens Præsident, som skal meubleres vel og forsynes med alt Nødvendigt, under Ledelse af en Komitee, valgt af Apostlene; og ydermere, at der skal vælges en Forvalter, som skal bestyre Huset

og forsyne Husholdningen med det Nødvendige og at Omkostningerne herved skulle bevilges fra Kirkens Fond."

Præsident John Taylor sagde, at dersom hans egne Følelser skulde gjøre sig gjældende, vilde han hellere leve i Ensomhed og Stilhed, thi han tragtede ikke efter denne Verdens Pragt og Glands og da denne Gjenstand blev forelagt ham kunde han ikke have tilladt dens Forelæggelse for denne Konference, under nogensomhelst anden Omstændighed end den, at han gjennem sin Herre Jesus Christus var Folkets Tjener. Han bragte de mange Tusinde Tilstedeværende sin hjerteligste Tak, for den Enighed og Imødekommenhed, de havde vist Forslaget. Han gjennemgik derefter Kirkens Historie siden dens Organisation, som nu ved denne Konference var 49 Aar siden. Præstedømmets Orden blev da aabenbaret fra Himlen gjennem Jesus Christus til Profeten Joseph Smith. Siden den Tid er den kaldt Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige. Gud var selv Ophavet til den, og Præstedømmet som vi holde, kom fra ham; og han venter af os, at vi ville ære det ved at udføre enhver Ting, som er os paalagt.

Vi ere idag Gud mere skyldig end nogensinde før, for hans Vejledning og hans Aand. Lad os derfor leve ydmyge og trofaste for Gud, at vi altid kunne nyde hans Aand. Dersom de mange Tusinder Hellige kun vilde leve deres Religion og opfylde deres Pligter, vilde Guds Rige rulle frem med tidobbelt Hurtighed. Intet kan hindre Opfyldelsen af de Profetier, som ere talte baade af de gamle og de ny Profeter. Søg Gud for at faa Visdom og Tro, at alle Eders Apostle, Stavernes Præsidenter og andre kirkelige Autoriteter, maa regjere i Retfærdighed. Til de Sidste-Dages Hellige var han glad til at sige, at de skulde gjøre Alt hvad de kunde for at opbygge Zion; de følte, at enhver Ting de havde var for Guds Tjeneste og de vare villige til at handle som Frelsere paa Zions Bjerg. Han talte med Roes om de uophørlige Arbejder af Søstrene, som ofrede deres Tid, for at hjælpe de Fattige.

Mange tusinde Dollars vare i det sidste Aar ofrede af de Hellige til Opbyggelse af Templer, og en Kappelyst synes at beherske Brødrene om hvem der kan gjøre det meste, og skjøndt saa meget er gjort for at opbygge Templer etc. var Tienden dog forøget med omtrent 50,000 Dol. Han følte sig glad ved at omtale dette, thi det var Ret og rigtigt at ære dem, som tilkom det. De, som vare kaldede til at drage bort paa Mission vare valgte som Mænd af god moralsk Karakter og som hæderlige Repræsentanter for Zions Interesser, og han ønskede, at de maatte gaa frem i Aanden og Kraften af deres hellige Præstedømme og være villige til at staa i deres Arbejdsmarker, indtil de bleve hæderligt afløste.

Han roste derefter de Arbejder, som bleve gjorte af Søstrene i Forbindelse med Understøttelses-Foreningerne og af de unge Mænd og unge Damers gjensidige Hjælpe-Foreninger. Opragelses-Spørgsmaalet sigtede han ogsaa til, og paatalte strengt, at alle Lærere, som bleve benyttede til vor Ungdoms Opdragelse og Undervisning, skulde være Mænd af Tro paa vor Herre og Frelser Jesu Christi Evangelium, saa de kunde have en passende Indflydelse paa den opvoxende Generation. Søndags Skolernes Interesser og Handelsforeningen blev ogsaa omtalt rosende.

Efter at have velsignet Forsam-

lingen blev Konferencen sluttet til 6te Oktober.

Koret sang: »How beautifull upon the mountains.«

Taksigelse af George Q. Cannon.

George Goddard.
Konferencens Skriver

Skandinaviens Stjerne.

Den 15. Maj.

Retfærdighed.

„Thi jeg siger Eder, uden Eders Retfærdighed overgaar de Skriftkloges og Pharisæers, komme I ingenlunde ind i Himmeriges Rige."

En af Apostlene siger: „Den som gjør Retfærdigheden, er retfærdig." Endskjønt vi ikke tro, at et Menneske kan blive frelst ved Gjerningerne alene, uden Naaden og Troen, finde vi dog, at alle de Guds Mænd, som Skriften omtaler, vare dygtige og retskafne Mænd, hvis gode Gjerninger bleve regnede dem til Retfærdighed og de bleve derigjennem frelste saavelsom af Naaden, gjennem Troen. Det er sandt at Frelseren fordømte de selvretfærdige Jøder for deres mange Bud og Anordninger og deres uretfærdige Vandel; og mange slutte deraf, at han fordømte dem for deres gode Gjerninger, men dette er en Vildfarelse; thi han fordømte dem for deres Egenretfærdighed og deres Ugudelighed, — ikke for Dyd og Retskaffenhed. De fastede og bade; de gave Almisser, de gave Tiende af Alt, hvad de ejede, hvilket Altsammen var godt saa langt det gik; men ved Siden deraf, gjorde de Guds Tempel til en Røverkule; de undertrykkede Enker og Faderløse, samt forkastede Guds Vidnesbyrd og forfulgte hans Tjenere; de forsømte det Vigtigste i Loven, nemlig Dommen, Barmhjertigheden og Troen. Derfor kaldte Christus dem kalkede Grave som udvendig syntes skjønne, men indvendig vare fulde af døde Ben og Urenlighed. Det var altsaa for deres Ugudelighed, deres Synder og deres Falskhed, de bleve fordømte, og ikke for deres gode Gjerninger.

Nogle antage, at Pauli Lærdomme vare stridende mod Nødvendigheden af gode Gjerninger, naar han siger: „Men der Gud vor Frelsers Miskundhed og Kjærlighed til Menneskene aabenbaredes, ikke for Retfærdigheds Gjerningers Skyld, som vi have gjort, men efter sin Barmhjertighed frelste han os." Paulus havde Grund til at sige saaledes, thi han var paa det Strængeste bleven opdragen i den farisæiske Sekt, og havde nøjagtig efterkommet dens Forskrifter; men hans Religion bød ham at forfølge og myrde de Hellige, og til at udgyde uskyldigt Blod. Hans Gjerninger vare altsaa ikke meget retfærdige; han stod som en Forbryder for Gud, og behøvede derfor at blive renset gjennem Kristi Forsonings Blod; han behøvede at omvende sig og blive døbt i Jesu Christi Navn til Syndernes Forladelse, førend han kunde blive antagen af Gud.

Farisæeren, som kom til Jesus kunde sige: „Mester, Alt dette har jeg holdt fra min Ungdom af," men dog fattedes der ham endnu eet: han havde at adlyde Evangeliet, som nu blev prædiket; han blev opfordret til at sælge det, han havde og give til de Fattige, og følge Frelseren. Her fordredes altsaa mere end blot Tro og Naade.

Der fandtes Mange i de Dage, som troede, at om de blot levede efter Loven, var Alt ret med dem, og at de derigjennem skulde blive frelste; men Paulus siger, at i Tidernes Fylde skulde Gud sende sin Søn for at frelse dem, som vare under Loven. De vare altsaa ikke i en frelst Tilstand under Loven, og han talede derfor med Iver om Nødvendigheden af at tro paa Jesus Kristus, som Grunden for alle Synderes Haab; thi om Kristus ej var Messias, var al dens Tro forgjæves, og Apostlene prædikede uden Nytte. Jesus og hans Apostle lærte, at „den, som tror og bliver døbt skal blive salig, men den, som ikke tror, skal fordømmes." Det gjorde derfor Intet til Sagen, hvor ofte en Mand bad, hvormeget han gav til de Fattige, hvor ofte han fastede eller hvor bestemt han var i at betale sin Tiende; dersom han ikke troede paa Kristus og hans Evangelium, skulde han blive fordømt.

Apostelen Jacob siger: „Hvad gavner det, mine Brødre, om Nogen siger, han haver Troen, men haver ikke Gjerninger? Mon den Tro kan frelse ham? Dersom en Broder eller Søster er nøgen og fattes den daglige Næring, men Nogen af Eder siger til dem: gaar bort i Fred, varmer Eder og mætter Eder, men giver dem ikke det, som hører til Legemets Nødtørft, hvad Gavn er det? Ligesaa og Troen; dersom den ikke haver Gjerninger, er den død i sig selv. Der maatte da Nogen sige: Du haver Troen og jeg haver Gjerninger; vis mig Din Tro af Dine Gjerninger, og jeg vil vise Dig min Tro af mine Gjerninger. Du tror at Gud er een Du gjør vel; Djævlene tro det ogsaa, og skjælve. Men vil Du vide, o Du forfængelige Menneske, at Troen uden Gjerninger er død. . . . . Thi ligesom Legemet er dødt uden Aand, saaledes er og Troen død uden Gjerninger". Jacob 2 Cap. 14—26.

I det Foregaaende er det tydeligt bevist, at Troen og Gjerningen maa følges ad, og skjøndt Paulus taler saameget om Troen, taler han lige ivrigt for Gjerningerne. Han beklager, at Nogle havde forvendt Guds Naade til Letsindighed, og siger udtrykkeligt: „Dersom Nogen fordærver Guds Tempel, ham skal Gud fordærve." Han siger endvidere: „Eller vide I ikke, at de Uretfærdige skulle ikke arve Guds Rige? Farer ikke vild. Hverken Skjørlevnere, ejheller Afgudsdyrkere, ejheller Horkarle, ejheller Blødagtige, ejheller de, som synde imod Naturen, ejheller Tyve, ejheller Gjerrige, ejheller Drankere, ej Skjændegjæste, ej Røvere skulle arve Guds Rige." 1 Cor. 6. 9, 10.

Evangeliet gjør os fri, men lad os være forsigtige i Brugen af denne Frihed, at vi ikke forvende Guds Naade til Løsagtighed, men vandre værdige for Herren. Herren har gjort meget for os: han har aabenbaret sin Villie og tilkjendegivet sine Hemmeligheder for sine Tjenere, Profeterne; han har velsignet os storligen ved at gjøre en ny og evig Pagt med os, og har indpodet i vort Hjerte et Haab, som blomstrer med Udødelighed og evigt Liv. Lad os derfor vandre værdige i den Kaldelse, hvortil vi ere kaldte, thi „I ere jo kaldte til Frihed, Brødre, kun mis-

bruger ikke Friheden til en Anledning for Kjødet, men værer i Kjærlighed hverandres Tjenere; thi al Loven fuldkommes i et Bud nemlig det: Du skal elske Din Næste som Dig selv."

Abrahams Bog.

Beviser for dens Ægthed.

(Fra «Deseret News«)

VI. Kapitel.

(Spor af Evangeliets Begreber i de persiske, græske og romerske Mythologier. — De Gamles hedenske Hemmeligheder. — Den cirkelrunde Tavle i Abrahams Bog, dens Betydning osv.

Fra Ægypterne ville vi vende os til Perserne, det Folk, hvori der, næst Ægypterne, findes eller udvises de fleste Spor af den Indflydelse, som Evangeliets Forkyndelse i de patriarkalske Dage havde paa deres Religion. Mr. Hyde udpeger i sit Værk: «Religion of the Ancient Persians» (De fordums Perseres Religioner), hvorledes at Magien, som den er fremsat i dens hellige Bøger, lærte at Menneskeslægten udsprang fra eet eneste Par; at den bærer Vidnesbyrd om Tildragelsen med Syndfloden; at den omtaler Noah og hans Sønner; at, hvad Abraham angaaer, erklærer den ham for at være sit eget Ophav; og at den tillige omtaler Moses. Endvidere indeholder den Spaadomme med Hensyn til Frelserens Fremkomst paa Jorden, hvem der tilsidst vilde kuldkaste alle Mørkets Riger og gjøre Guds og Lysets Rige almindeligt og til det højeste. Den lærer Tilværelsen af gode og onde Engle som tillige om en Opstandelse fra de Døde.

De fordums Grækeres og Romeres Religioner vare, i en stor Udstrækning, udsprungne fra Ægypternes, Persernes og Phoeniciernes Religioner. Mange Spor af Evangeliets Principer kunne findes i dem, skjulte og begravne under en Masse Forvanskninger og Vederstyggeligheder, hvilke i senere Tidsaldere vanærede Kobber- og Jern-Rigernes Religioner. Dog, i alle disse Nationer indrømmes det, „at saa langt fra at Gudsfornægtelse og gudløs Irreligion havde almindelig Overhaand, havde de dog taget fejl i deres Tro paa det Guddommelige, og Dyrkelsen af en Guddom var overalt almindelig, hvor overtroisk den end kunde være". Med Hensyn til særlige Begreber om Evangeliet, som vare almindelige i alle disse Nationer, er der blevet bemærket, at „Daab var ligesaa fuldkomment en Del af den oprindelige ceremonielle Gudsdyrkelse som Læren om Udødelighed og Opstandelse var en Del af oprindelig Troesbekjendelse". Det er tillige værd at bemærke, at alle de græske Videnskabs-Skoler lærte Lærdommen om Grundstoffernes evige Varighed; disse Racer havde ikke alene

Kundskab om Tildragelser, som fandt Sted i Dagene før Syndfloden; men tillige, i deres forskjellige urimelige Maader at fortælle Tildragelsen, om Opstanden i Himlen, da Lucifer blev nedstyrtet. Dem, som interessere sig for dette Punkt, kan læse deres Beretninger om Krigen mellem Tilianerne og Himlen, og om Kæmperne mod Jupiter.

Vi ville nu vende os til et andet interessant Træk i denne Del af Emnet.

I den Forklaring, som Josef Smith har givet om den cirkelrunde Tavle, som ledsagede Abrahams Bog, angiver han: „Fig. 3 er gjort for at fremstille Gud, siddende paa sin Throne, iklædt Magt og Myndighed, med en Krone af evigt Lys paa sit Hoved, som tillige fremstillede det store Løsen for Præstedømmet, som det var aabenbaret til Adam i Edens Have og tillige til Seth, Noah, Melchisedek, Abraham og Alle, til hvem Præstedømmet blev aabenbaret." Fig. 7 indeholder tillige det store Løsen for Præstedømmet. Efterat Gud havde overleveret disse, det himmelske Riges, Kræfter til „Alle, hvem Præstedømmet blev aabenbaret til", indtil Abrahams Dage, vilde det kun være saare naturligt at antage, at eftersom Menneskene gradvis vege bort fra Sandheden, vilde de dog bestræbe sig for at beholde disse hellige Sandheder i deres Midte; og hvormeget de imidlertid vare afvegne fra Renheden af den Tro, som de gamle Patriarker prædikede og udøvede, vilde de dog stræbe at bibeholde den Kundskab, som dette „Løsen" gav dem, for at de kunde have Krav paa Velsignelserne i den tilkommende Verden. Det er saa naturligt for Menneskeslægten at gjøre Fordring paa Guds Ords Velsignelse, længe efter at de have ophørt at iagttage dets Forskrifter.

Beviserne herpaa vise sig i Abrahams Bog, skrevne med Hieroglypher, og den udviser, at det er meget sandsynligt, at paa een Tid vare disse Aabenbaringer og deres Vigtighed meget vel forstaaet af dem blandt Ægypterne, som annammede Abrahams Lærdomme, og saa vidt som den jødiske Tradition angaaer, er den rigelig forsynet med Hentydninger til disse Emner, skjøndt disse sidste maaske mere direkte slutter sig til Kirkeskikkene ved Jerusalems Tempel. Det er vor Opgave at bevise, at Hedningerne fra først af, og som sædvanlig dem i Ægypten, altid søgte at bibeholde Erindringen om disse Ting, længe efter at det, som var Rent og Helligt i Principerne og forbundet med disse Ting, af Forkyndere af Jehovas Ord, var tabt af Syne i disse hedenske Nationers Lærdomme og Skikke. For at gjøre dette maa vi henlede Opmærksomheden til de saakaldte skjulte „Hemmeligheder" hos de Gamle; disse synes klarligen for os, i deres Oprindelse, at have været Forsøg paa at efterligne det hellige Præstedømmes Administrationer, i de hellige Skikke og Brug, henhørende til Evangeliets Fylde. Undersøgelsen af dette Punkt skylde vi for en stor Del M. Fabers Forskninger i «Mysteries of the Cabiri», og andre Forfattere, som videre have udviklet hans Udforskninger.

Ifølge en af de ovennævnte Herrers Udsagn vare nogle af disse Hemmeligheder specielt blevne indførte — som der ogsaa er god Grund til at tro — for at bevare Levningerne af den rene, oprindelige Tro og Gudsdyrkelse. En Anden angiver: „Ethvert ældgammelt Folk ejede dets Hemmeligheder, hvilke havde til Hensigt at bevare de religiøse Sandheder, som opflamme Udødelighedens Haab, eller i hvilke religiøse Skikke bleve iagttagne, i den Hensigt at fortolke og bestyrke den Vandel, som de burde følge, som fremelskede og ønskede at nære dette Haab.

hvad der fandt Sted ved Administrationen af disse Hemmeligheder, er meget vanskeligt for Udforskerne at opdage, thi de bleve „udførte i Hemmelighed, og dem, som havde Tilladelse til at tage Del deri, vare højtideligt forpligtede til ikke at udsprede, hvad de havde set og lært"; Ordet Hemmelighed (Mystery) er blevet afledt fra et græsk Ord, som betyder at „lukke Læberne". Imidlertid antages det, ifølge hvad der kan erfares, at de Indviede „vare stærkt paavirkede, til ved theatralsk eller andre Maader at fremstille det Gode og det Onde". Ifølge en Skribent i the American Cyclopædia „bestode de i Almindelighed af Skikke, saasom Renselser og Forsoninger, Ofringer og Processioner, begejstrende eller berusende Sange og Dandse, natlige Festligheder, beregnede paa at gjøre Indtryk paa Indbildningskraften, og Hensigten dermed var at opvække de mest forskjellige Sindsbevægelser, Rædsels- og Hengivenheds-Følelser, Sorg og Glæde, Haab og Fortvivlelse. Højtideligheden var hovedsagelig ledsaget med sindbilledlige Handlinger og Skuespil; dog bleve hellige og hemmelige Ord, Formler, Brudstykker af kirkelige Sange eller Hymner, tillige anvendte. Der var ligeledes visse Gjenstande, med hvilke hemmelige Meninger vare forbundne, og som bleve meddelte til den Indviede, eller som bleve anvendte i de forskjellige Ceremonier under Opstigningen paa Indvielsens Skala. De hellige Talemaader, angaaende hvilke Tavshed blev paabudt, vare i sig selv sindbilledlige Legender, og sandsynligvis ikke Frembringelser af udgranskede eller udtænkte Sandheder." St. Croix skriver saaledes om denne Gjenstand: „Betingelsen for at blive indviet i Hemmelighederne, er Lustration (eller Renselse ved Vand) og Forsoning. Lærdommene de lærte vare Nødvendigheden af Omvendelse og Bekjendelse, Sjælens Udødelighed og en fremtidig Tilstand, hvori enten uddeltes Belønninger eller Straffedomme". Sr. de Sacy tilføjer: „Visse religiøse Skikke og Sindbilleder vare hemmelige, og det var en Vanhelligelse at aabenbare disse". Baur angiver: „Grundbegrebet af Hemmeligheden er: en Gud, som lider og døer, men senere sejrer over Døden og tilsidst faaer en herlig Opstandelse". Med Hensyn til de persiske Hemmeligheder af Myttras, staaer der skrevet: „Indvielsen gik meget langsomt for sig og strengt. Den Nyindviede blev døbt, salvet paa Panden og modtog Brød og Vin, en Krone blev sat paa hans Hoved."

Med Hensyn til de Forberedelser, som det var nødvendigt at træffe og gjennemgaa for dem, som ansøgte om at faa Del i disse religiøse Skikke, er der givet en meget mærkværdig Beretning: „Det er ganske uden Tvivl angaaende dem, at som en nødvendig Betingelse for Indladelse og som en betydningsfuld Del af Indvielsen vare to Ting en bydende Nødvendighed, nemlig: en Bekjendelse af sine Synder, et Løfte om et forbedret Levnet, efterfulgt af Daab i en eller anden Form mere eller mindre fuldstændig". Faber beretter: „Daab vedblev at nedarves i alle de hemmelige Forbund", medens en anden Skribent bekræfter, at „Afholdenhed, Faste og Renselse i Vand" vare nødvendige Forberedelser for at den Ansøgende kunde indtræde ad de hellige Døre. Det er tillige en Kjendsgjerning, der er værd at lægge Mærke til at paa en Liste, tællende 45 hellige græske Ord, samlede af M. Faber, er der næppe eet, som ikke ligner eller har Noget tilfælles med det hebraiske for den samme eller lignende Gjenstand.

Eftersom Tiderne rullede frem, bleve disse hemmelige Forbund fornedrede til

de mest tøjlesløse natlige Optøjer, hvor Udskejelser af en skændig Art bleve saa skandaløst begaaede, at de, i nogle Tilfælde faldt under Lovens Fordømmelse, skjøndt formodentlig dette kun var en Del af deres Gudsdyrkelsesmaade. Som et Exempel herpaa ville vi tage Dionysius's Mysterier. Disse bleve oprindeligt kun afholdte af Kvinder alene, i Dionysius Templet; over dem præsiderede Kongen af Archons (Basilissa) Hustru, assisteret af fjorten Præstinder, af hvilke hun tog Ed paa at de vare rene og ubesmittede, og i Forening med dem ofrede hun hemimelige Ofringer for Byens Velfærd. Da disse hemmelige Forbund bleve indførte i Rom, bleve de hurtigt fornedrede til en skamløs Umoralitet; Mænd, saa vel som Kvinder bleve indviede; og i den Grad bleve Forbrydelser og Udskejelser begaaede, at de tilsidst bleve undertrykkede ved en Senatus Consult (Raadshandling) Aar 186 før Kr. (Livy XXXIX, 8—18).

Som et Modbevis paa Sandfærdigheden af Joseph Smiths Udtydning af den cirkelrunde Tavle, er det blevet fremført, (men hvorledes kunne vi ikke fatte) at talrige Kopier af den existere, og ere spredte omkring i Europas Museer. Disse Kopier ere blevne fundne begravede med Mumier paa samme Maade som det ene, der faldt i Profetens Hænder. I Stedet for at være et Modbevis mod Sandfærdigheden af Joseph Smiths Oversættelse anse vi det for et meget stærkt Bevis til dens Gunst. Af denne Grund anerkjende Ægyptiologer, at en eller anden særdeles Kraft var den tillagt af de gamle Ægyptere, men deres Begreber angaaende hvori denne Kraft bestod ere meget svage. Det var almindeligt Brug hos de fordums Beboere af Nillandet at indeslutte deres Døde i Omslag, hvorpaa der med Hieroglypher stod skrevet forskjellige Beretninger fra den Afdødes Levnet. Denne Skrivelse blev adresseret til Osiris, Overherren for Amenti, de Hensovedes Land og, blandt Andet angaves det, at Osiris (den Afdødes) Handlinger vare blevne underkastede en Prøve af syv Inkvisitorer som vare beskikkede til at undersøge Menneskenes Levnet, og at han var befunden værdig til at passere Vagten ved Portene til de evige Verdener og nyde de Frelstes Velsignelser. Denne hellige Tavle eller Hypocephilas, som de Lærde benævne den, ledsagede ofte Mumiet, og, om vi ikke tage fejl, var lagt under eller nærved Mumiets Hoved. Den Oversættelse, som de, der foregive at være Lærde, fremkomme med, giver intet Begreb om, hvorfor denne var saaledes lagt, men Aabenbaringen gjennem vor martyrede Profet, at den indeholder det store Løsen for det hellige Præstedømme, gjør paa engang Sagen tydelig. Ægypterne begravede denne Tavle, indeholdende disse hellige Ord sammen med deres Døde, meget af samme Grund, som de Hellige begrave deres Døde i det hellige Præstedømmes Klædning. Den sande Mening af disse Løsener, blev uden Tvivl snart tabt eller skjult for Ægypterne, men de vidste Nok til at forstaa Noget af deres Værdi, og, eftersom Tiden rullede frem, udfandt eller udtænkte deres frafaldne Præstedømme uden Tvivl et eller andet Sagn, som indtog deres Plads. At disse Præster gjorde Fordring paa at holde saadanne Nøgler udvises klart og tydeligt paa et Photografi i Deseret Museum af Tempel Murene ved Karnac, hvorpaa Guderne ere fremstillede, hver holdende en Nøgle i sin Haand.

(Forts.)

Kapitler af Præs. Brigham Youngs Levnetsløb.

(Ved Edward W. Tullidge — en Ikke-Mormon.)

(Fortsat.)

Præsident Young og Apostlene kom, Lørdagen den 24 Mai 1845, frem af deres Skjulested, hvor de havde holdt sig skjulte for at undgaa Arrest, for at lægge den sidste Sten paa Templet i det sydøstlige Hjørne.

„Sangerne sang deres bedste Salmer", skriver en af Apostlene, „deres Stemme gjennemborede Forsamlingens Hjerter, og Korpsets Musik, som spillede ved denne Lejlighed, havde aldrig endnu lydt mere henrivende; og da Præsident Young lagde Stenen i sin Stilling, sagde han:

„Den sidste Sten er nu lagt paa Templet, og jeg beder den Almægtige, i Jesu Navn, at forsvare os paa dette Sted og opholde os indtil Templet er fuldført og vi Alle have modtaget vore Begavelser." Hele Forsamlingen udraabte: „Hosianna! Hosianna! Hosianna, til Gud og Lammet, Amen, Amen og Amen," og gjentog disse Ord to til tre Gange. Guds Aand nedbalede over Folket, Glæde fyldte Alles Hjerter og Glædestaarer randt ned ad Manges Kinder. Taksigelser bleve opsendte i Oprigtighed og Inderlighed; det var en Trøst for Mange, at de Følelser kunde faa Luft, som deres Hjerter vare fyldte med. I det Hele taget var Scenen meget højtidelig, og vi tvivle ikke om, at Engle skuede ned paa dem med Glæde.

„Lad det være saa," sagde Præsident Young, idet han sluttede Ceremonierne; „dette er den syvende Dag i Ugen, den jødiske Sabbath. Paa denne Dag fuldendte den Almægtige sit Værk og hvilede fra sine Arbejder. Vi have fuldført Templets Mure og maa idag hvile fra vore Arbejder."

Arbejderne bleve frigivne den Dag, Forsamlingen spredte sig, og de tolv Apostle vendte tilbage til deres Skjulested.

Guvernør Ford siger i et Brev til Præsident Young under 8de April 1845, hvori han fremskyndede Mormonernes Udvandring til Californien: „Dersom I kunne gaa bort ved Eders egen Hjælp, kunne I nyde Fred; men, omgiven af saadanne Naboer, tilstaaer jeg, at jeg veed ikke, til hvornaar I ville blive tilladte at være i Fred. General Joseph Smith underrettede mig om sidste Sommer, at han havde en Udvandring mod Vest i Sinde, og efter hvad jeg fik at vide fra ham og Andre paa den Tid, troer jeg, at hvis han havde levet, vilde han have begyndt denne Sag før nu. Jeg vil være villig til at opoffre alle mine svage Kræfter og min Indflydelse til at fremskynde Eders Udsigter i denne Retning, om Eders Folk ønske det.

Jeg vil, i Tillid til dem, give Dem et Vink om en Sag. Kalifornien tilbyder nu en Mark for det skjønneste Foretagende, som er bleven forsøgt i den nyere Tid. Landet er kun sparsomt beboet og kun af Indianerne eller de kraftesløse mexikanske Spaniere. Jeg har ingen Kundskab om hvor stærkt det er i Antal og Midler. Men dette vide vi, at om det er erobret fra Mexico, er hint Land saa fysisk magtesløst og moralsk adsplittet, at det aldrig kunde sende en Styrke for at gjenerobre det. Hvorfor skulde det ikke være et godt Foretagende af Eders Folk at gaa derhen og erobre og tage en Del af det ledige Land i Besiddelse og oprette en uafhængig Regjering, kun undergivet Nationernes

Love? I kunne forblive der en lang Tid, førend I vilde blive foruroligede af andre Nybyggeres Nærhed. Dersom De beslutter Dem hertil, burde Eders Plan ikke blive bekjendt, thi ellers vil det blive de Forenede Staters Pligt at forhindre Eders Emigration. Naar I engang er kommen hinsides de Forenede Staters Grændser, ville I ikke være i Fare for at faa noget Sammenstød."

Da Senator Douglass og Flere kjendte Joseph Smith's Planer om at udvandre med „Mormon Folket", havde han givet lignende Raad til ham; og den Kjendsgjerning, at saadanne Mænd betragtede Mormonerne som i Stand til at grundlægge en uafhængig Nation, er det mest slaaende Bevis paa, at det ikke var deres slette Handlinger, men deres Tanke om at grundlægge et Rige, som har været og endnu er Grunden til deres „uudslukkelige Had" mellem dem og Hedningerne.

Men Guvernør Fords Raad blev imidlertid aldrig fulgt eller drøftet. Brigham var næsten færdig med Alt angaaende Udvandringen, og havde ogsaa ordnet Emigrationen fra den britiske Mission, men Klippebjergene og ikke det egentlige Kalifornien, var det udvalgte Sted til hans Folks Tilflugt.

(Forts.)

Blandinger.

Et Tilfælde af religiøst Vanvid, der nylig er forefaldet i Pacasset, en By i Massachusetts, har ifølge et Telegram til Times vakt stor Opsigt ikke blot i den nærmeste Omegn, men i de Forenede Stater overhovedet. En Landmand ved Navn Charles Freemann, der var Medlem af en Adventistmenighed, blev sindsforvirret formedelst Overanstrengelse paa Bedemøder, og i Begyndelsen af forrige Uge erklærede han, at han havde faaet en guddommelig Aabenbaring, som bød ham at ofre sin femaarige Datter Edith, der tre Dage efter vilde opstaa fra de Døde. Siden han mente at have faaet denne Aabenbaring, hverken sov eller spiste han, og hans Kone, som troede paa Aabenbaringen, gik ind paa, at det givne Bud skulde lydes. I Torsdags holdt de i Forening Bøn og indrettede et Bord som Alter, hvorefter han gjennemborede Barnet, som var lagt paa Bordet, med en Kniv og bestænkte Alteret med dets Blod. Om Eftermiddagen holdt han Møde med sine Trosfæller, fortalte dem, hvilket Offer han havde bragt Herren, og viste dem Barnets Lig. Han jog derpaa Alle ud af Huset, barrikaderede Døre og Vinduer og truede med at skyde Enhver, der forsøgte at trænge ind til ham. Om Fredagen sang han en Lovsang over Liget som en Forberedelse til Opstandelsen fra de Døde, der ventedes at skulle finde Sted om Søndagen, men Fredag Eftermiddag lykkedes det Autoriteterne, der havde aabnet en formelig Belejring af Huset, at anholde ham og hans Kone og føre dem til Fængslet. Paa Vejen dertil sang de Psalmer, og han erklærede, at han var en anden Abraham. Flere af de Adventister, der vare tilstede ved Bedemødet om Torsdagen ville blive tiltalte som Medvidere i Mordet.

Indhold.

Kjøbenhavn.
Udgivet og forlagt af N. C. Flygare.
Lorentzensgade 14, 1ste Sal.
Trykt hos F. E. Bording.